

„Vidtrækkende Samfundsopgave“, tilmed efter nøje og omhyggelig Overvejelse. Det er ikke blot for det Parti, som først introducerede Enkernes Børn her i Salen, og for det Parti, som først satte det administrative Maskineri i Gang for at hjælpe dem, en Tilfredsstillelse, og det er ikke blot for begge disse Partier en selvfølgelig Ting, at de med Glæde og Ivrighed ville tage Del i Arbejdet for at bringe Sagen til Afgørelse, men det maa billigvis indrømmes, at i dette Øjeblik er de fattige Børns Baad kommen i smult Vande, og at der er Haab om, at man nu blot kan ro til med gode Aareslag og god Takt i Aareslagene for at bringe dem i sikker Havn. I alt Fald melder det radikale Parti sig med oprigtig Villie og oprigtig Velvillie ved Aarerne; vi skulle ikke skodde.

Der er ved denne første Behandling af en gammel Bekendt ikke Anledning til længere Udredning i Almindelighed. Enkelthederne vil forhaabentlig et eventuelt Udvalg faa Lejlighed til at forhandle om, men der er dog visse Ting i Lovforslagets Tekst, der ikke synes aldeles velmotiverede. Til Eksempel er jeg enig med det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) i, at Bestemmelsen i § 2 om, at man skal hense til Enker eller Enkemænds Livsforhold, dog med en Maalestok nedefter og opefter, altsaa med det gode Plejehjem paa Egnen og almindelige gode Middelkaar som Norm, ikke er heldig, men dette mener jeg vistnok ud fra et noget andet Udgangspunkt og Synspunkt end det, det ærede Medlem fra Ribe er gaaet ud fra. Alimentsloven af 1908, som Anmærkningerne henvise til til Sammenstilling — Sammenstillingen er ikke træffende —, fastslog denne Norm for at ramme, om jeg saa maa sige, Skæringspunktet mellem Barnefaderens naturlige Pligter og Moderens naturlige Krav. Det var med andre Ord et moralsk Pres, som Alimentsloven vilde lægge paa Alimentsyderen, men det behøves ikke overfor det offentlige, der fastsætter sit Bidrag — det har det ærede Medlem fra Ribe Ret i. Men som almindeligt Synspunkt har jeg overhovedet den Opfattelse, at offentlige Midler bør forvaltes efter saa vidt muligt objektive og fastliggende Regler. Jeg vil ikke dermed afgjort paastaa, at faste Takster er den rette Vej ud, men jeg vil mene, at en større Bestemthed er at foretrække for denne vage Betegnelse. For mig er det i denne særlige Sag det afgørende, at jo mindre Skøn der er i Loven, desto mindre faar den givne Støtte Karakteren af Almisser og desto mere Karakteren af en Ret, og

det er Almissepørgørelsen, vi ville af med for disse Børns Vedkommende.

Af samme Grund ser jeg gerne, at man i Udvalget forsøgte paa at faa Regelen i § 1 om, hvilke Klasser af Befolkningen Loven skal angaa, mere fikseret end med det Ord „trængende“, der ogsaa i for høj Grad bygger paa et Skøn. Jeg indrømmer, at det er bedre, end hvad der staar i det private Lovforslag med dets Henvisning til Sygekassemedlemmerne, hvad jeg ogsaa udtalte mig meget udførligt om og imod i Fjor. Men vi kunne vel nok i denne Omgang komme noget nærmere hen mod Fikseringen og Fjernelsen af Skønnet, d. v. s. til Fjernelsen af Almissepørgørelsen. Endelig vil en Fjernelse eller i alt Fald en Forringelse af Skønnet ogsaa faa en gavnlig Indflydelse paa Fordelingen af Bidragene mellem Staten, Kommunen og Amtsrepartitions-fonden, som i Virkeligheden ogsaa er Kommunen. Jeg tror nok, man maatte kunne komme noget længere hen imod, at Staten overtog mere af det, og jo mere af Skønnet der gaar ud af Loven, des mindre nødvendigt er det at vælte det over paa Kommunen.

Ellers skal jeg naturligvis gerne indrømme, at der i mangt og meget er taget Hensyn til, hvad det ærede Medlem for Langeland (P. Munch) som Indenrigsminister og hvad jeg i Fjor som Ordfører for det radikale Parti udtalte angaaende de Hovedsynspunkter, der burde anlægges for Lovgivning af denne Art. Det er med Tilfredsstillelse, at jeg konstaterer, at det i Anmærkningerne endelig en Gang udtrykkeligt er udtalt, at vi her staa overfor en *Børnelov*, og i § 1 og i § 2, sidste Punktum, er der ogsaa henvist til Børnene og deres Antal, men medens Anmærkningerne helt igennem øjensynligt befalte sig paa at fremhæve og uddybe denne Lovens Tendens, kan jeg ikke nægte, at Lovens Tekst hist og her forflygtiger denne Tendens og gør den vagere, og vagere end ønskeligt, og ligesom mere flydende. Jeg er navnlig ikke endnu helt ud tilfreds med den Beskyttelse, som Lovens Tekst yder i visse Tilfælde for Barnet mod Enkemoderen eller Enkemændsfaderen. Jeg er heller ikke tilfreds med Udtrykkene for den kontrofførendes Ret og Pligt. I Anmærkningerne ere begge disse Hensyn tydelige nok, men i Teksten ere de, stadig efter min Mening, for udviskede. Jeg vil gerne indrømme, og det indrømmede jeg allerede i Fjor, at jeg personlig vistnok er mindre øm over at støde nedarvede eller tilvante Forestillinger, naar det gælder disse to Hensyn, end de allerfleste i denne